

Nr 605.

Av herr **Levin** i anledning av *Kungl Maj:ts proposition, nr 189, med förslag till lag angående ändring i lagen den 3 juni 1938 (nr 274) om rätt till jakt, m. m.*

Enligt Kungl. Maj:ts proposition nr 189 till årets riksdag föreslås bland annat att den rätt, som nu tillkommer den bofasta kustbefolkningen, att utan särskilt tillstånd idka jakt efter säl och sjöfågel å öppna havet ävensom i skärgård på holmar, klippor och skär, som ej till något visst hemman hörer, nu skall berövas denna befolkning. I dess ställe skall införas tillståndstvång så att endast de som erhållit tillstånd av länsstyrelse skall få rätt till dylik jakt.

Före år 1938 existerade här en verklig allemansrätt. Då var jakten på öppna havet och de s. k. ödeskären fri för varje svensk medborgare. Enligt 1938 års jaktlag inskränktes denna frihet att allena gälla den bofasta kustbefolkningen. Nu vill man gå ännu ett steg i avveckling av denna allemansrätt och förbehålla jakten på dessa tidigare fria områden åt dem som lyckas utverka länsstyrelsens tillstånd.

Som ett skäl för dessa nya inskränkningar i rätten till jakt åberopas nödvändigheten av bättre skydd för sjöfågeln. Det har dock ej på något sätt kunnat påvisas att jakten på de allmänna vattnen och ödeskären skulle vara mera förödande på beståndet av sjöfågel än jakten på enskilt område. Vill man uppnå bättre skydd för sjöfågeln bör detta ske genom inskränkningar av jakten över huvud. Utsträckta fridlysningsbestämmelser, inskränkningar eller förbud för vårjakt efter sjöfågel, eventuellt totalförbud på jakt efter vissa slag av sjöfågel under några år böra övervägas om det visar sig nödvändigt att skapa bättre skydd för detta vilt. Men de inskränkningar i jakten som skola företagas böra, om de skola lämna önskat resultat, gälla all jakt efter sjöfågel vare sig den sker på enskilt eller allmänt område. Den nu föreslagna bestämmelsen måste, av alla dem som nu äro hänvisade att jaga på allmänt vatten därför att de ej disponera jakträtt på enskilt område, betraktas som riktat enbart mot dem.

Vad beträffar jakten på säl torde man knappast på något håll anse en inskränkning i denna jakt önskvärd. Sälen är säkerligen ett av de skadedjur som orsakar de allra största skadorna och förlusterna. Det är därför ur alla synpunkter viktigt att inga begränsningar införas i rätten till denna jakt.

I propositionen föreslås även att, därest riksdagen icke har något att erinra däremot, 8 § 2 mom. jaktstadgan ändras så, att all jakt efter sjöfågel från maskin-drivet fartyg förbjödes. Ett dylikt förbud skulle betyda att fiskarebefolkningen i stor utsträckning skulle bli förhindrad att över huvud bedriva jakt efter sjöfågel. Det är mycket vanligt att jaktgevärförmedel föres i fiskebåtarna vid färd till och från fiskeplatserna och att jakt bedrivs i samband med dessa färder. En

stor del av fiskarebefolkningen bedriver ingen annan sjöfågelsjakt än just i samband med fisket. Skulle dylik jakt från motorbåt förbjudas bör därför undantag göras för jakt i samband med yrkesmässigt bedrivet fiske.

Under åberopande av vad ovan anförts får jag hemställa,

dels att riksdagen vid behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 189 ville vidtaga de ändringar i lagtexten som påkallas för att den bofasta kustbefolkningen måtte förbli vid sin nuvarande rätt till jakt å allmänt vatten ävensom på holmar, klippor och skär som ej till något hemman hörer,

dels att riksdagen måtte uttala att om förbud mot jakt från maskindrivet fartyg efter sjöfågel införes i jaktstadgan undantag bör göras för jakt som bedrivs i samband med utövande av yrkesmässigt fiske.

Stockholm den 18 april 1951.

Hans Levin.